

8. B f l m p s v z

Rozrazil jsem rázně dveře chatky číslo 4, vstoupil a kliku, jež mi zůstala v ruce, jsem odložil do trosek hnijící skříně u okna. Upustil jsem na podlahu gigantický baťoh, kam mi maminka zabalila vše potřebné pro život v divočině, a hned, jak se usadil oblak prachu, začal jsem zarudlýma očima přejíždět místnost, která se měla na příští týden stát mým domovem. Nejprve jsem vyhlásil konkurz na lůžko. Přišel jsem pozdě. Ze dvou paland zbývala už jen ta vlevo. Vybral jsem si horní pryčnu. Na matracích byl sice nějaký zaschlý tvaroh, ale to jsem přešel s úsměvem, neboť dolní postel měla pod polštářem mraveniště. U stropu bylo přibito cosi, co vypadalo jako třetina poličky. Opřel jsem o ni Agátinu fotku a vydal se do jídelny na oficiální zahájení celostátního kola Olympiády v českém jazyce.

„Jste tu za odměnu,“ začal svou uvítací řeč jakýsi prošedivělý dědula, zatímco já se dřoubal zrezivělou vidličkou v oranžové změti těstovin a vlasů zdejších kuchařek. „Abyste tu mohli být, museli jste projít nejdříve školními, poté okresními a nakonec krajskými koly. A být v nich nejlepší. Soutěže se účastnilo na dvacet tisíc lidí. Zbylo vás osmdesát. Osmdesát nejlepších. Během tohoto pobytu absolvujete poslední sérii jazykových úkolů. Deset nejúspěšnějších z vás vyhlásíme a oceníme. Vy ostatní nebudete poraženi. Budete jedenáctí. Už teď jste vítězové, protože jste tady. Zatleskejte si.“

Několik narcisticky založených jedinců oblažilo samo sebe aplausem, který však zanikl v totožných plácavých zvucích, jak jsme se všichni snažili pozabíjet dotěrná kvanta bodavého hmyzu.

„...a já jsem čtvrtým členem ústřední komise,“ pochlubil se dědula, „a zároveň jejím předsedou. Mé jméno je Dr. Nejedlý.“ Nedůvěřivě jsem si ho prohlédl. Nebyl zdaleka tak nejedlý jako obsah mého talíře, který se již mnoho minut nepříliš věrně tvářil jako špagety.

„A já myslím, že bychom mohli rovnou zadat první úkol, co říkáte?“ Nikdo nic neřikal. „Je to úkol slohový. Do zítřejší večeře nám prosím odevzdejte subjektivní líčení na téma Les v poledne.“ Češtinářská elita s bloky v podpaží se nadšeně rozběhla do svých chatek. Já jsem se ještě trochu zdržel. Vyprahlo mi v krku, a tak jsem přistoupil k obrovskému hrnci s naběračkou a s nálepkou „ŠTÁVA“. Na dně hrnce plaval škvor, vajgl a nějaká větev. Polkl jsem naprázdno a raději se vydal do naší čtvrté chatrče na seznámení se spolubydlíci.

„Já jsem Vojta. Ahoj,“ odložil jsem vytrženou kliku.

Z dolní pelesti vyskočil snědý svalovec, a hned jak zaklapl pudřenku a ukryl pinzetu na vytrhávání obočí, podal mi žilnatou pravici: „Já jsem řákej Oto,“ mrkl na mě, „viděls ty baby? Hustý, co? Jdu to omrknout. Hned jsem zpátky,“ učísl si mastné vlasy a vykročil ze dveří. Bylo to naposledy, co jsem Otu viděl. V naší chatce nespal ani jedinou z následujících šesti nocí.

U plesnivějícího stolku seděl asi dvanáctiletý klučina, cosi smolil a nervózně se klepal.

„Celej se třeseš. Je ti něco?“ začal jsem spontánní seznamovací konverzaci.

„To je tím vzrušením!“ vyhrkl a jeho propiska nepřestávala náruživě plnit papír.

„Vzrušením?“ nenápadně jsem se ujistil, jestli je Agátina fotografie na svém místě. „Z čeho?“

„Z mého slohu! Je bezkonkurenční!“

„Uka...“ natáhl jsem po něm ruku.

„Ne!“ vyškubl mi ho a zabodl do mě vyčítavý pohled, jako bych mu právě rozčtvrtil matku motorovou pilou. „Zbláznil ses?! Jsme soupeři!!“ spánky mu zlověstně pulzovaly a snažil se popadnout dech.

„Promiň,“ vykoktal jsem vyděšeně a ustoupil raději o několik kroků nazpět. Chlapec přeložil list napůl a schoval ho pod polštář. Zády jsem vrazil do svého posledního, právě příchozího, spolubydlíciho. V jedné ruce držel Satanskou bibli, v druhé plastovou lahvičku Head & Shoulders.

„Čau. Dáš si?“ odklopil uzávěr lahvičky a podával mi ji.

Několik vteřin bylo ticho, které jsem vzápětí prořal větou, o níž jsem netušil, že ji kdy vyslovím: „Ne. Já... nepiju šampóny,“ zašeptal jsem provinile, jako bych byl snad jediný exot v táboře, který po večerech neprolévá hrdlo kopřivovými kondicionéry.

„To je absint, vole,“ zasmál se a začal vybalovat zbytek zásob. Postupně přede mě postavil zelenou v láhvi od Jaru, rum v Savu, tequillu v peodorantu a gumídkovského Jelzina v repelentu proti létajícímu i lezoucímu hmyzu.

„To vašim není divný, že s sebou táhneš Savo?“ civěl jsem nechápavě na náš nový bar.

„Oni to nekontrolovali,“ přihnul si znovu z šampónu proti lupům.

„Tak pročs to nevzal normálně v plastovejch lahvích? Třeba od limonád?“

Mohutně se zamyslel: „Půjdem se radši umejt, dokud je teplá voda.“

***

Modrý displej hodinek ukazoval 22:28. Stmívalo se a já už znal své spolunocležníky křestními jmény. Ten malý byl Miroslav, ten opilý Gustav.

Miroslav se právě vrátil z umývárny. Byl svěží, voňavý a navlečený do fialového pyžama s Harrym Potterem. Sejmul z ramene ručník a rozprostřel ho na radiátor. Otevřel ústní vodu, kterou měl na stolku, vykloktal si, vyplivl obsah úst z okna a bez jediného slova se uložil ke spánku.

Já už taky ležel, ale nějak jsem nemohl zabrat. Stýskalo se mi po Agátě a navíc jsem se bál, že jakmile usnu, tak mi Miroslav v rámci likvidace konkurence zabodne propisku do krční tepny nebo mě umlátí nejnovějším vydáním Pravidel českého pravopisu.

„Hele, Gusto?“

„No?“

„Nepůjdem ještě ven zkusit napsat ten sloh?“

***

Trochu poprchávalo. Seděli jsme už dvě hodiny před chatou. Já neměl na papíře ještě ani čárku a Gustav jen několik perverzních ilustrací nevalné umělecké úrovně.

„Ty vole, les v poledne,“ zavrtěl bezradně hlavou a stříkl si pro inspiraci do úst trochu tequilly ze svého spreje na nohy, „co to je za téma? Co tam ten prďola může mít tak světobornýho?“

Pomaloučku jsem otočil hlavu a můj spiklenecký pohled se střetl s Gustavovým...

***

„Vidím roh,“ hlásil jsem, „nadzvedni trochu ještě dolní cíp a podrž mi baterku.“

„Bacha, nesviť mu do ksichtu!“ šeptal vzrušeně Gustav.

„Nejde to...“ snažil jsem se opatrně vysoukat zpod polštáře Miroslavův rukopis, „nejde to vytáhnout...“

„Já už ho víc odkulit nemůžu. Nepárej se s tím. Normálně šhubni,“ burcoval mě Gustav.

Sevřel jsem mezi prsty linkovaný list papíru a normálně jsem šhubl. Ozval se trhavý zvuk a já zůstal stát ve světle kapesní svítilny s polovinou Miroslavovy slohovky roztržené po diagonále.

„Ty vole!“ zašeptal přiškrceně Gustav. „Vrať to tam! Vrať to tam!“ pobíhal panicky po místnosti.

***

„Chápu, že chcete zvítězit, chlupci,“ promlouval mně a Gustavovi druhého dne po večeri do duší Dr. Nejedlý, „ale devastací práci druhých? Styďte se. Vážně. Za první úkol nebudete bodováni. Jděte do své chatky a přemýšlejte o sobě.“

***

„To je bonzák, ty vole!“ mrštil Gustav

naštvaně proti stěně láhev Sava, kterou právě dopil.

„My mu zase roztrhli slohovou práci vejpůl,“ snažil jsem se ho uklidnit.

„To sice jo...“ najednou se prudce zvedl na posteli a po tváři se mu rozlil ďábelský úsměv.

„Co je?“ nechápal jsem.

Mlčky došel k polici a sebral z ní láhev Jaru. Přistoupil ke stolku, vylil z okna veškerou Miroslavovu ústní vodu a doplnil ji zelenou ze své láhve. Nestačilo to, tak zbytek dolil absintem. Bylo to dokonalé. K nepoznání.

„Počkej, víš jistě, že je to dobrej...“

Otevřely se dveře. Gustav rychle skočil zpátky na palandu a do chatky vstoupil Miroslav. Svěží, voňavý a navlečený do fialového pyžama s Harrym Potterem. Odložil vytrženou kliku, sejmul z ramene ručník a rozprostřel ho na radiátor. Došel ke stolku. Odšrouboval víčko ze své ústní vody. Uchopil lahvičku a obrátil do sebe, co mu objem úst dovoloval. Namísto obvyklého plivance z okna mu však zrudly bulvy, trhl hlavou a... polkl. Zavrával, poklekl, několikrát změnil barvu a vyzvracel se mi do baťohu. Gustav se smál jako blázen.

***

Den nato si pro Gustava přijeli rodiče. Byl vykáán z tábora. Ale nebyl poražený. Stejně jako nakonec já, jako Miroslav... byl jedenáctý. Zatleskejme si.